

Hoofdstuk 1

Zou ik mijn vakantie vriend ooit nog terugzien? Nog slechts één keertje in mijn hele leven. Dit was de hamvraag die ik mezelf al zo vaak had gesteld. Een vraag die telkens weer terugkwam en die was ontstaan na de zomer van 1978. Een zomer in S'Agaró, een idyllisch paradijs aan de Costa Brava, waar haast geen toeristen kwamen. S'Agaró een dorp zo klein dat door de meesten nauwelijks gekend was.

Toen mijn ouders en ik hier voor de eerste keer op vakantie kwamen, dat was inmiddels al eenentwintig jaar geleden, was er slechts één supermarkt, één bakker, één slager en ook nog één vishandelaar. Aan het einde van het dorp bevond zich een Tabaco, een kleine krantenwinkel waar je zowel rook- en papierwaren als postzegels kon kopen. Daarnaast hadden ze ook nog boeken, speelgoed, strandspullen en souvenirs. Bij de uitgang van het dorp bevond zich een bodega waar je tegen voordelige prijzen wijn kon aanschaffen. Mijn vader ging er regelmatig naartoe, want in die tijd was alles nog erg goedkoop. Dat veranderde toen Spanje in 1986 lid werd van de Europese Unie.

De zomer van 1978, ik was nog net geen zestien en zag er voor de allereerste keer tegenop om op vakantie te gaan, want mijn beste vriendin Vanessa die tevens ieder jaar weer terug kwam en even oud was als ik, zou dit jaar niet komen. Haar ouders hadden besloten om een jaartje over te slaan. Ik voelde me onwennig en verloren, want zonder haar zou deze vakantie nooit hetzelfde worden. Ik had geen broers of zussen en op vakantie gaan betekende voor mij eindelijk wat nieuwe sociale contacten opbouwen en ik keek er altijd erg naar uit om oude bekenden zoals Vanessa terug te zien.

Mijn ouders en ik kwamen hier al zoveel jaren op een rij en hadden ondertussen heel wat mensen leren kennen die net als wij ieder jaar tijdens dezelfde maand terugkeerden. Gewoon omdat het hier zo magisch was. Een onbekend eden dat je amper op de kaart kon terugvinden. Daardoor waren er nooit veel vakantie gangers en de kalmte die hier heerste, zorgde voor een immense rust. Tot de dag dat ik Michael Müller

leerde kennen. Onze eerste ontmoeting stond nog vers in mijn geheugen gegrift. Sinds die dag lukte het niet meer om hem te kunnen vergeten.

Nu waren we elf jaar later. Ik zat aan de rand van de zee en liet het zilte water over mijn voeten glijden. Ik steunde op mijn armen die zich naast mijn lichaam bevonden en zette mijn rieten hoed recht die perfect paste bij mijn gebloemde jurk. Mijn lange blonde haren wapperden in de wind. Ik draaide me op mijn zij en tekende een groot hart in het zand.

In plaats van juli was het nu september met veel lagere prijzen en als alleenstaande vrouw maakte dit een immens verschil. Mijn gedachten dwaalden af naar de zomer van 1978. Een zomer die er in het begin vrij saai uitzag, maar dankzij Michael werd het de zomer van mijn leven.

Ik haalde diep adem en blies alles in een keer uit.

De kans dat ik Michael Müller ooit nog zou terugzien zou bijzonder klein worden, want ook hij kwam altijd tijdens de maand juli.

Het was vier uur in de namiddag en ongelooflijk rustig om me heen. Ik hield ervan om hier ongestoord te zitten en weg te dromen. De temperatuur was aangenaam warm en goed verdraagbaar rond deze tijd van het jaar. Meestal vijftientig graden, soms ook wat hoger, maar dat voelde ik niet door de aangename zeewind die een verkoelend effect had op mijn bleke huid. De meeuwen vlogen boven de golven en krijsden alsof ze blij waren om me terug te zien. Wat hield ik van deze vredige omgeving waar de lucht rook naar de zilte geur van de Middellandse Zee en de dampen van zonnemelk die constant in de lucht hingen. Waar het fijne zand nauwelijks voelbaar was onder je weke voeten die een jaarlang in gesloten schoenen hadden gezeten en waar je heerlijk kon genieten van een straaltje zonneschijn op je huid. S'Agaró was meer dan een droomplek. Het had een magische aantrekking, een paradijs waar ik altijd wilde terugkeren. Ik tuurde naar de opkomende golven en schoof wat achteruit omdat het water nu wel erg dichtbij kwam. Met kloppend hart keek ik naar de tekening die ik in het zand had gemaakt en merkte hoe het hart stilaan wegslook door de opkomende golven. Geduldig wachtte ik tot mijn kunstwerk helemaal was verdwenen en duwde mijn lichaam opnieuw naar achteren. Automatisch trok ik

mijn knieën op en begon te dromen. Ik dacht weer terug aan de dag dat ik Michael voor het eerst had ontmoet.

